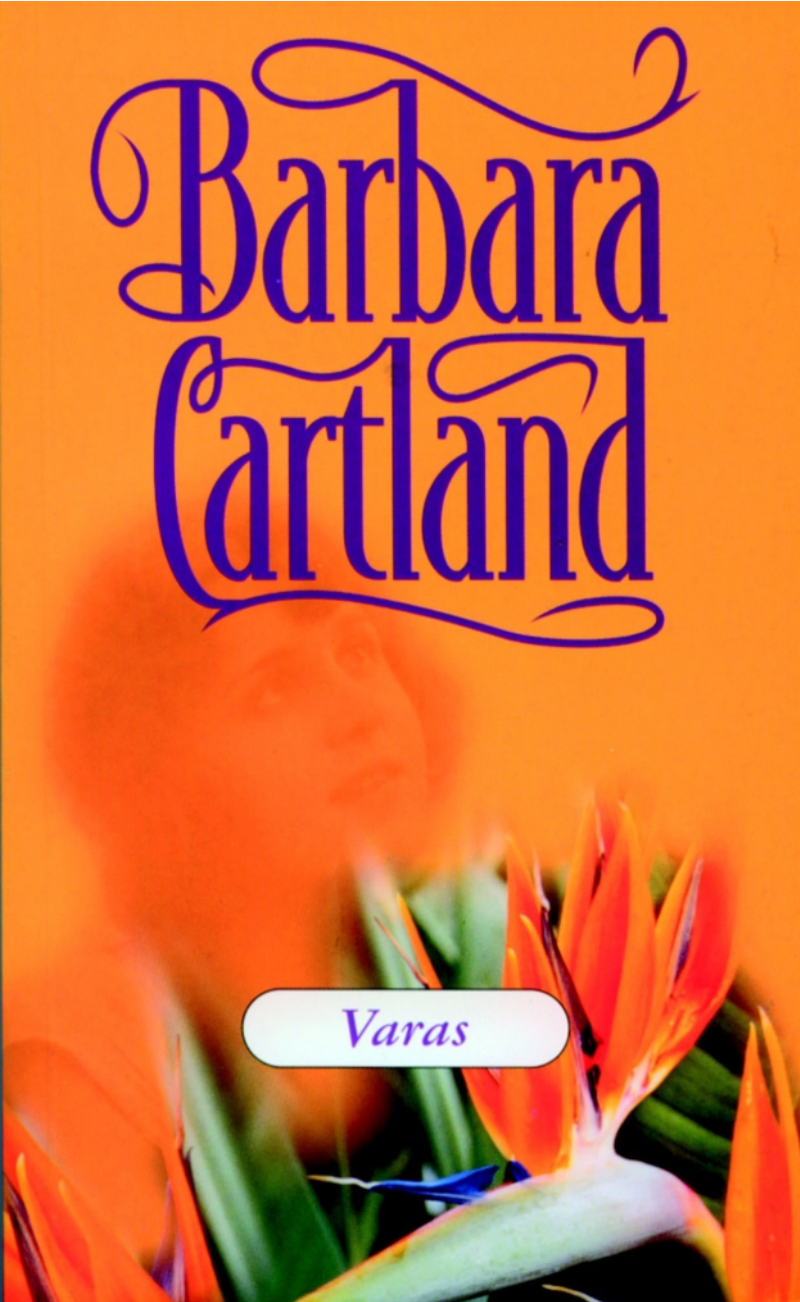

Barbara Cartland

Varas

Barbara Cartland
The Thief of Love
1980

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Virve Pillau
Korrektor Inna Viires

Copyright © Barbara McCorquodale 1957

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2001 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10330

ISBN 978-9949-20-067-2

Esimene peatükk

See, et tubadesse viiv uks paakil oli, rõõmustas Alload, kuna ta mõlema käega pesuvirna hoidis.

Neiu libistas end läbi ukseava vahekorrusele ja astus veel ühest avatud uksest magamistuppa.

Alles sületäit värskelt triigitud pesu voodile asetades märkas ta tualettlaua juures seisvat meest.

Ka mees märkas Alload selsamal hetkel, ning kui ta ringi pööras, nägi Alloa ebameeldiva üllatusena mehe käes teemantidega ümbritsetud miniatuuri, mis tavaliselt seisis Lou kuldsete korkidega lõhnaõlipudelite kõrval.

Jahmunult taipas Alloa, kellega on tegemist. Hetkeks silmitsesid nad teineteist pingsalt. Mees oli pikka kasvu brünett. Ta oli kena, kuid tema veetluses oli midagi pahelist. Polnud kahtlust, et tegemist oli välismaalasega.

“Mida te siin toas teete?” küsis Alloa.

Rahulolevalt tõdes neiu, et tema hääl polnud reetunud rinnas valitsevat hirmu ega asjaolu, et ta põlved veidi värisesid.

Pärast pikka pausi vastas võõras:

“Vabandage, et ma loata sisse tungisin.”

“Pange see miniatuur silmapilk oma kohale,” nõudis Alloa.

Mees vaatas enda käes olevat nipsasja hämmastunult, otsekui näeks seda esmakordselt. Siis asetas ta selle kuulekalt lauale.

“Te olete varas!” ütles Alloa süüdistavalt. “Ma helistan kella ja annan teid hotelliteenijatele üle.”

Ta vaatas kella otsides meeleheitlikult ringi, kuid tõdes peagi, et see on teisel pool voodit, kuhu ta käsi ei ulatu.

“Ma töötan teile, et pole midagi varastanud,” sõnas võõras ladusalt.

Alloa arvas mehe suunurgas midagi muigesarnast nägevat.

Arvatavasti lõbustas meest tema abitus, see, et ta kellani ei küündinud, samuti asjaolu, et kuigi Alloa seisis mehe ja ukse vahel, ei kujutanud naine endast eriti märkimisväärset takistust, kui mees oleks tahtnud põgeneda.

Alloa püüdis hirmule vaatamata olukorra valitsejaks jääda.

“Oletame, et te pole jõudnud veel midagi võtta,” ütles ta. “Aga teil saab olema raske selgitada, miks te

siin toas viibite ja mida te siin teete, ja mis kõige hullem – kui ma tупpa astusin, oli teie käes see miniatuur.”

Neid sõnu lausudes meenus Alloale, kuidas ta Lou Derange'i alles eile oli hoiatanud:

“See miniatuur on liiga hinnaline, et lasta tal siin vedeleda.”

Lou oli ainult naernud.

“Kogu personal on täiesti usaldusväärne,” oli ta öelnud. “Pealegi ei taipa nad, et need teemandid on ehtsad. Mulle isiklikult meeldib näha end keset sellist rikkust. Olla ümbritsetud teemantidega! Mida üks tüdruk veel tahta võib?”

Alloa tajus Lou naljas varjatud kibedust, kuid ei teinud sellest välja ning naeris, sest just seda temalt oodati.

Nüüd sai Alloa aru, et tal oli õigus olnud. Nii kalleid asju poleks tohtinud hotellis vedelema jätta.

“Minu meelest olete te minu vastu ülearu karm,” lausus võõras. “Lubage mul üles tunnistada, et siia tупpa tõi mind vaid uudishimu, pealegi oli uks lahti.”

Seda öeldes ilmus mehe näole naeratus, mis muutis ta mitte üksnes kenamaks, vaid lausa vastupandamatult veetlevaks.

“See on kindlasti mõni kelm,” mõtles Alloa endamisi. “Vaid kelmidel õnnestub keerulistes olukordades nii võluvaks jääda.”

“Mu isa on alati öelnud, et uudishimu on esimene samm kiusatuse poole,” lausus ta karmilt.